

Esztergom, 1883. március 8. – Esztergom, 1969. október 1.

Tisztviselőcsaládban született, apja adóhivatalnok volt. 1906-ban jogi doktorátust szerzett a kolozsvári Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetemen. Ügyvédi vizsgát tett, 1908-ban önálló ügyvédi irodát nyitott szülővárosában, 1944-ig az esztergomi római katolikus főegyházmegye ügyésze volt. Az első világháborúban katona volt, majd 1915-től az Esztergomi Kereskedelmi és Iparbank ügyvezető igazgatója, majd elnök-vezérigazgatója volt, 1934 és 1944 között a pénzügyintézet elnöke. 1929-től 1944-ig a városi képviselő-testület és a Komárom-Esztergom vármegyei törvényhatósági bizottság tagja volt, valamint ezen időben a Katolikus Központi Kongruabizottságba is bekerült. 1930-ban csatlakozott Bajcsy-Zsilinszky Endre Nemzeti Radikális Pártjához, bevásztották az országos vezetőségbe. 1931-ben átlépett a Keresztény Szociális és Gazdasági Pártba, nem hivatalos pártjelöltként indult az országgyűlési választásokon, de alulmaradt. 1943-1944-ben a Pest vidéki ügyvédi kamara elnökhelyettese volt, 1943-tól az Egységes Bírói és Ügyvédi Vizsgálóbizottság tagja. 1944-ben közreműködött Serédi Justinián hercegprímás zsidóüldözést elítélő pásztorlevelének előkészítésében. 1945-ben belépett a Független Kisgazdapártba, az 1945. november 4-i választásokon Fejér és Komárom-Esztergom vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. Ismét tagja lett a városi képviselő-testületnek és a vármegyei törvényhatósági bizottságnak. 1946. október 2-án pártjából kizárták, mert ellenezte a házasságon kívül született gyermekek helyzetének tervezett jogi rendezését, pár hónapig párton kívüli képviselő volt. 1947 augusztusában csatlakozott a Slachta Margit vezette Keresztény Női Táborhoz, az augusztus 31-i országgyűlési választásokon a párt Fejér és Komárom-Esztergom vármegyei listáján újból képviselői mandátumhoz jutott. 1949. március 11-én mentelmi jogát felfüggesztették, a köztársaság megdöntésére irányuló összeesküvés vádja alapján letartóztatták, koholt perben két év börtönbüntetésre ítélték. A börtön után huszonkét hónapot internálótáborokban töltött, 1953-ban került haza. Vagyonát elkobozták, Dömöst jelölték ki kényszerlakhelyéül, 1965-ben került vissza Esztergomba. Nyugdíjat soha nem kapott, Svájcban élő fia anyagi támogatással tartotta fenn magát.